

Otto Böhtlingk & Rudolph Roth: Sanskrit-Wörterbuch, Part 1, Petersburg 1855
— प्र zurichten, ordnen: प्रे ब्रह्माणा नामकवादन्ताभ्यामरञ्जत RV.

8, 40, 5.

श्रव्यं (von श्रव्य) adj. mit Zurüstung (für den heil. Dienst) beschäftigt: विश्वेषामिध्यवो देवानां वार्मकः RV. 10, 93, 3.

श्रण = श्रणा, श्रणा, श्रण RAMĀN. zu AK. 3, 4, 59. ÇKDR.

श्रध् (anom. intens. von श्रद्ध) श्रधते; श्रध्यति NAIGH. 3, 5. zu gewinnen suchen: तमीशानासै श्रधते वाजिनै पूजमत्येन वाजिनेम् RV. 1, 129, 2. inf. श्रेष्ठै ist wohl eher hierher als zu श्रू zu ziehen und als eine verkürzte Form für श्रध्यये zu betrachten: यद्यु क्राणा श्रध्यै दत्तं सच्चत् ऊत्पयः wenn die bereiteten (Tränke) dich zu gewinnen (dienen), die Wünsche auf dein Wollen einwirken RV. 1, 134, 2.

श्रमद् (श्रम् acc. von श्रू = श्रू + मद्) P. 3, 2, 37. VOP. 26, 60. adj. im Trank schwelgend, Beiw. Agni's, das auf ihn als Blitz und Apām-nā-pāt bezogen werden kann, VS. 11, 76; vgl. ÇAT. BR. 6, 6, 2, 9. m. = मे-घज्योपातिस् Leuchten der Wolken P. 3, 2, 37, Sch. AK. 1, 1, 2, 11. H. 1101.

श्रस्य्, श्रस्यति sich gewaltthätig benehmen, zürnen, übelgesinnt sein gegen (dat.) gaṇa काण्डादि zu P. 3, 1, 27. मात्रे पूषन्नावृण् इस्यः RV. 7, 40, 6. पस्मौ इस्यस्मैडु नु 10, 86, 3. Dasselben Ursprungs wie श्रिन् und श्रू; vgl. lat. *ira*, *irasci* und das wohl aus श्रस्य् entstandene श्रिष्.

— श्रभि Jmd übelwollen, zürnen: श्रभि यो ने श्रस्यति RV. 10, 174, 2.

श्रस्या (von श्रस्य्) f. das Uebelwollen: (मा माम्) श्रुस्या द्वृग्यो भियसा नि ग्राति RV. 5, 40, 7.

श्रा (Nebenform von श्रू) f. Up. 2, 29, 1) (trinkbare) Flüssigkeit, Trunk, Labung (bes. vom Milchtrank): श्रा विश्वमै भुवनाय जायते पत्पर्वन्यः पू-यिवो रेतसावति RV. 5, 83, 4 (kann auch zu 2. gezogen werden). पर्वतः सेदिम्बवकामुचिरा ब्रह्माभिरुत्खिद् AV. 4, 11, 10. नुत्, श्रा, पर्वतः 9, 7, 12. neben कीलाल VS. 30, 11. श्रा वहतो घृतमुत्तमाणा: aus einem Liede ÅCV. GR. 2, 9. श्रामस्ता योदने पिन्वमाना KAU. 62. ÇAT. BR. 6, 6, 2, 9. von einer fliessenden Quelle: श्रेव नेत्रं दस्यति समुद्रं श्रेव पैत्रे मृहत् AV. 3, 29, 6. श्रेव धन्वन्ति ज्ञास ते विषम् 5, 13, 1. ein श्रवनाम nach NAIGH. 2, 7. — 2) Erquickung, Genuss, Wohlbehagen: कृदिविषों पालवतो स्वधामिरा च नो गृह्ण AV. 19, 31, 3. श्रा (wohl falsch betont) पुंश्यली कूसी माघः 15, 2, 3. ÇAT. BR. 7, 2, 2, 2. श्रा पुष्टिः प्रजातिः AIT. BR. 8, 7. KAUSH. UP. in Ind. St. 4, 401. — 3) N. pr. eine Apsaras MBH. 2, 393. eine Tochter Daksha's und Gemahlin Kaçjapa's, Mutter der Pflanzen, 456. HARIV. 170.233.12448. — Die Lexicogr. geben folg. Bedeut.: a) Wasser Up. 2, 29. AK. 3, 4, 178. TRIK. 4, 2, 10. H. an. 2, 395. c. 163. MED. r. 9. — b) berauscheinendes Getränk Up. AK. 2, 10, 40. 3, 4, 178. H. 902. H. an. MED. — c) Erde AK. 3, 4, 178. H. an. MED. — d) Rede diess. — e) Sarasvati ÇABDAR. im ÇKDR. — Vgl. श्रू, श्रनिर् und श्रनिरा.

श्रान्तिर् (इ० + ती०) adj. deren Milch Sättigung, Behagen ist: पूष्प-दीरक्तीरा स्वधाप्राणा महीलुका। वृशा पर्वन्यपत्ती AV. 10, 10, 6.

श्राचर् (इ० + च०) n. Hagel TRIK. 4, 1, 83. H. c. 28 hat st. dessen श्राचर्. Als adj. nach ÇKDR. im Wasser oder auf der Erde lebend.

श्रात्रि (इ० + त्र०) m. ein Bein. Kāma's (wassergeboren) HĀLAJ. im ÇKDR.

श्रामुख (इ० + मु०) n. N. der Asura-Stadt unter dem Meru SĀS. zu ÇAT. BR. 1, 4, 1, 34.

श्राम्बर n. s. u. श्राचर.

श्रावत् (von श्रा) 1) adj. a) Trunk —, Labung gewährend; sättigend, erquickend NAIGH. 1, 13. (वाचम् श्रावतों पर्वन्यश्चित्रां वृद्धिति विष्वेषितोम् RV. 5, 63, 6. धेनवः 69, 2. श्रावतो धेनुमती हिं मृतम् (रोदसी) 7, 99, 3. AV. 8, 10, 11, 24. गङ्गा MBH. 13, 1853. mit Proviant verschen, von einem Schiffe AIT. BR. 7, 13. KAU. 20. — b) genussreich, behaglich: यासिष्टं वर्तिर्द्वयान्विरावत् RV. 7, 40, 5. 67, 10. सूनतावतः सुग्राम् श्रावतो द्वसामृदः (गृह्णाः) AV. 7, 60, 6. — 2) m. N. pr. eines Sohnes von Arguna VP. 460. Nach Wits. m.: Ocean; Wolke; König. — 3) f. °ती a) N. einer Pflanze, वर्षपत्रीवृक्षः। पाषाणभेदीविशेषः। RĀGĀN. im ÇKDR. — b) N. pr. die Gemahlin eines Rudra BHAG. P. in VP. 39, N. 4. die Tochter des Nāga Suçravas RĀGĀ-TAR. 1, 218. — c) N. pr. eines Flusses MBH. 2, 372, 3, 492, 8, 2040. HARIV. 9140. VP. 181. LIA. I, 44, N. 2. 99. — Vgl. श्रावत, श्रावती, श्रावत.

श्रिका f. N. einer Pflanze P. 8, 4, 6, VÄRTT. 2. श्रिकावन n. N. pr. ebend. und gaṇa तुम्हादि zu P. 8, 4, 39.

श्रिराण (verwandt mit श्रा) n. Up. 2, 52. 1) Rinnsal; Bach, Quelle: यद्यं गौरा श्रीया कृते तत्प्रज्ञेत्यवैराणम् RV. 8, 4, 3. पात्रं गौराविवेरिणो 76, 1, 4, 1, 186, 9. — 2) jeder Einschnitt, Vertiefung, Grube im Boden: वृद्धत्वं पश्चिवाह्यो मुण्डका इश्रिणानु AV. 4, 13, 12. स्वकृतं श्रिराण त्रुलाति प्रस्तुरे वा TS. 3, 4, 8, 5. 2, 5, 1, 3. 5, 2, 4, 3. ÇAT. BR. 5, 2, 2, 2, 3. 7, 2, 1, 8. KĀTJ. CR. 15, 1, 10. — 3) zerrissenes, unfruchtbare Land überh. Up. 2, 52. AGAJA im ÇKDR. ÅCV. GR. 1, 5. KAU. 47. यद्येश्चो वीत्रमुत्ता न वसा लभते पालम् M. 3, 142. न लेनामिरिणे वपेत् (विद्याम्) 2, 113, 4, 120. JĀGN. 1, 151. श्रिराणे निर्जले देशे MBH. 3, 12449. salzhaltiges Land H. 939. AGAJA im ÇKDR. LIA. I, 103, N. 2. — Vgl. श्रिराण.

श्रिराष्य (von श्रिराण) adj. zu ödem Lande gehörig VS. 16, 43.

श्रिन् adj. gewaltig, gewaltthätig: न येषामिरी सृथस्य ईष्ट श्रा in deren Heimat kein Zweingherr gebietet RV. 5, 87, 3. Der Sinn weist auf Verwandtschaft mit इन्; die Betonung anomal wie bei सृरिन्. Vgl. auch श्रस्य् und श्रू.

श्रिमेद् m. N. einer Pflanze, = श्रिमेद् ÇABDAR. und RĀGĀN. im ÇKDR.

श्रिम्बिठि m. N. pr. eines Mannes aus dem Kānya-Geschlecht, Verfassers von RV. 8, 5 — 7. RV. ANUKR. — Vgl. शिरिम्बिठ.

श्रिविल्ला f. ein bes. Ausschlag am Kopf SUÇR. 2, 118, 2. WHITE 413.

श्रिवेलिका f. dass.: पित्रामुत्तमाङ्गस्था वृत्तामुप्रवृत्तवराम्। सर्वातिम् कां सर्विलङ्गां जातीयादिवेलिकाम्॥ इति निदानम् || ÇKDR.

श्रेष्ठ (श्रा + श्रू) m. ein Bein. Vishṇu's ÇABDAR. im ÇKDR. Ausserdem: König, वागीश (Brahman?) und Varuṇa ohne Angabe einer Autorität.

श्रू गाणा श्रपूयादि zu P. 5, 1, 4. Davon adj. श्रूलीय und श्रूल्त्वं ebend.

श्रू, श्रूति und श्रूते = श्रस्य् गाणा काण्डादि zu P. 3, 1, 27.

श्रू adj. rührig, kräftig, energisch: श्राद्धा RV. 5, 58, 4. गोपा: 7, 13, 3, 8, 41, 4. AV. 3, 8, 4. 12, 3, 11; daher auch von Pūshān RV. 6, 54, 8 und in demselben Sinne von den ÅCVIN: श्रूपूष्यै 10, 106, 4. — Vgl. श्रस्य् und श्रून्.

श्र्वारु m. f. N. einer essbaren Gurke, *Cucumis utilissimus Roxb.*, AK. 2, 4, 5, 21. HĀA. 126. Varianten: श्र्वालु, श्र्वारु, उर्वारु, एर्वारु.